

Blog 112: Wat wil je nou?

Het is een vraag die we maar wat vaak aan onze monsters stellen. Wanneer ze weer eens staan te treuzelen over schoenen of sandalen, welke koek ze willen, wat er op brood moet, waar ze naartoe willen, of ze toetje willen, of ze met de auto of fiets naar school willen. De eeuwige draaikonterij. Het enige dagelijkse gigantische vraagteken. De riddler onder de raadsels.

Het is een vraag die we maar wat vaak aan onze monsters stellen. Het langdurige treuzelkonden, het altijd maar wachten op een verbazingwekkend antwoord, het enorme geduld wat voor magische opmerking op oplossing er komt. Een vraag die je te vaak moet stellen. Stel je hem niet zo, dan klinkt ie als; nou, maak een keuze. Of godsamme, denk eens na, of schiet nou eens op, of ik heb niet heel de dag tijd, of ja...DUURT LAAAANG, of ja daahaag papa/mama gaat weer verder, of als jij niet beslist doe ik het wel, of wil je ook een whiskey? De vraag die ons te vaak bezig houdt. De vraag die eigenlijk geen antwoord heeft. De vraag die we precies aan de verkeerde stellen.

Huh? Verkeerde? Zeker. Want wanneer heb jij voor het laatst in de spiegel gekeken en jezelf die vraag gesteld? Da's waarschijnlijk best een poos terug. Ik gok toen je nog op de middelbare school zat en je een keuze moest maken welke richting je in wilt gaan. Wordt uiterlijke verzorging, bouw, landbouw, fulltime nerd, koos kansloos of techniek? We verlangen van ons kind een antwoord te geven op een vraag die je voor je 30e niet kunt geven. Wat wil je nou is net zo'n klotevraag als ben je gelukkig? Je geeft het antwoord naar verwachting terwijl de vraag zo belabberd is. Wat voor antwoord moet je geven, hoe wordt de vraag gesteld? Ben je gelukkig? Met wat? Mn huwelijk? Ja, zonder twijfel, ik ben niet alleen gelukkig, maar intens gelukkig. Met mn monsters? Ja en nee, het liefst zie ik ze 24/7 maar dat gaat niet. Gelukkig met hun aanwezigheid? Ja absoluut! Gelukkig met wat ik heb? Materialisme doe ik niet aan, maar het stemt me tevreden.

Dan de vraag; Wat wil je nou. De vraag die we 1000 x per dag stellen aan onze monsters. Wat wil je zelf nou? Voor sommige mensen is hun roeping op het lijf geschreven, wat het ook zijn mag. Heel fijn voor hun, maar voor de rest is het een mysterie. Wie niet weet wat ie wilt, weet alleen wat ie niet wilt, best een begin, maar de rest dan? En dan stellen we de monsters de vraag; wat wil je nou? Ik krijg er spontane jeuk van achter mn oren en moet krabben. Wat wil ik nou? Dat antwoord is precies hetzelfde als wat wij krijgen van den kroost.

Ik weet het niet! Het gekke is dat we soms wel eens boos worden omdat ze het niet weten. Mogen we een antwoord verwachten terwijl wij zelf exact hetzelfde antwoord geven? Best oneerlijk. Waarom verwachten we een antwoord? Makkelijk, hopen op inspiratie, toekomst, eerlijkheid? Ik weet het niet is behoorlijk eerlijk. Toch nemen we er geen genoegen mee. Maar zullen we voortaan zelf ook ik weet het niet zeggen? Niet alleen omdat het eerlijk is, maar ook omdat je het echt niet weet. Waarheid als een koe en een gestreepte koe maakt nog geen zebra. Ik ben gestopt met de vraag te stellen puur omdat ik zelf niet eens weet wat ik wil. Waarom?

Ik weet het niet.